

2. NA MIKLAVŽEVO

Očka, mama govorita,
 nauke dajeta, svarita:
 „Glejta, da se spokorita,
 in k Miklavžu brž molita!“

Misli Biba, misli Hlaček . . .
 Kaj bi neki storil spaček?
 Prst na čelo položi,
 Bibi modro govori:

„Zdaj bo treba priden biti,
 se Miklavžu prikupiti:
 ti boš gospodinjstvo imela,
 zame bo pri očku dela!“

Mama šla je na obiske,
 očka ima uradne spiske,
 Liza zunaj klepeta,
 zdaj otroka sta sama.

Biba v sobi tla pomiva,
 pridno jih z vodo zaliva.
 Zdaj parket bo kmalu bel,
 kdo bi ga ne bil vesel!

Kaj, če mokre so preproge,
 vse pohištvo, vse zaloge!
 Huda je po tleh poplava,
 Biba krasno se zabava.

Hlaček se v pisarni kreče,
pisma trga, v koš jih meče.
To za očka naredi,
da ne bo imel skrbi.

Hej, hranilna knjižica!
Očka tam denarce ima.
Brž pripiše ničle tri,
zraven packo naredi.

Ko sta vse lepo uredila,
sta k Miklavžu pomolila:
joj, kako jih bo vesel,
parkelj, marš, ne boš jih vzela.

Komaj se je zvečerilo,
komaj ave odzvonilo,
zunaj nekaj zarožlja;
to Miklavž in parkelj sta.

Hlaček se pod mizo stiska,
Biba mami v krilu vriska,
očka pravi: „Parkelj, ná,
vzemi s sabo kar oba!“

„Saj bom priden“, Hlaček vpije,
Biba vsa se v krčih vije.
Parkelj stegne k njim roko,
v koš pobaše njega, njo.

Parkljev koš pa nima dna,
skozenj zdrsneta na tla,
Hlaček prvi, druga Biba,
z njima pa še bridka šiba.

Ko po zraku se love,
parkljev rep dobe v roke,
Hlaček parklju rep izpuli,
revež grozno, da zatuli.

Parkelj ven jo pociedi,
da se vse za njim kadi,
a Miklavž se le smehlja
in darov obilo dá.

